

i příznivého výsledku sporu, jenž záleží v tom, že se vymožením žalobkyniny pohledávky zprošťuje závazku vzniklého z úvěru, jenž byl poskytnut při prodeji jím zprostředkovaných.

Čís. 16162.

Ustanovení čl. 49, 51 § 1 a čl. 56 § 5 železničního přepravního řádu o povinnosti odesílatelově k náhradě škody vzniklé dráze nesprávným údajem v nákladním listě nebo vadností obalu nečirí rozdílů mezi zavazněním odesílatele a jeho zaměstnanců. Dráha nemusí proto dokazovati nezdatnost zaměstnanců odesílatelových.

(Rozh. ze dne 2. června 1937, Rv I 2635/35.)

Podle přednesu žaloby podala žalovaná firma dne 18. března 1933 jako odesílatelka k přepravě nákladním listem č. 9359 v H. K. na adresu Josef B. a spol. ve F. zásilku ve váze 113 kg označenou jako balík a 1 sud pryžového zboží. Uvedená zásilka dne 19. března 1933 shořela za přepravy ve stanici K. V. tím způsobem, že sud odeslaný žalovanou prýštil, a když zaměstnanci železniční vstoupili do vagonu se svítilnami, aby provedli vykládku zboží určeného pro stanici K. V., vzňala se tekutina resp. páry z ní vycházející, a požár byl tak prudký a náhlý, že byly jím zničeny veškeré ostatní zásilky v témže voze uložené, a vůz sám byl ohněm značně poškozen. Po chemickém prozkoumání, jež si dráha vyžádala, bylo zjištěno, že jde o dvě různé látky a že látka železnici k přepravě daná byl vlastně roztok pryže v těžším benzínu, který jest látkou lehce vznětlivou (hořlavou), a že nejde o zásilku pryžového zboží. Tvrdě, že žalovaná firma zavinila škodu požárem způsobenou nesprávným označením obsahu zásilky, protože látka přepravovaná patřila mezi hořlavé kapaliny, uvedené v příloze A oddílu III—III a) k žel. přepravnímu řádu, a že nejde o zásilku pryžového zboží, jak ji odesílatelka nesprávně na nákladním listě označila, přes to, že zásilka měla být označena podle ustanovení přepravních podmínek D v nákladním listě svým skutečným, správným názvem a že mělo být pod údajem obsahu nápadně zapsáno, do kterého druhu zboží patří, domáhá se žalující Československý stát (železniční správa) zaplacení 15.960 Kč 20 h s přísl. Nižší soudy uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Odvolatelka tvrdí, že žalobci náležel důkaz, že se žalovaná dopustila zavinění, t. j. že porušila předpisy přepravního řádu železničního odesláním hořlaviny, aniž ji náležitě označila, že však první soud pokládá důkaz ten za provedený, opírá se jen o znalecký posudek, ačkoli posudek ten označuje toliko jen za velmi pravděpodobné, že šlo o roztok pevné látky v hořlavé kapalině. Tato pravděpodobnost prý nemůže postačiti a bylo na žalobci, aby dokázal, že požár vznikl vznícením hořlaviny a že hořlavinu tu žalovaná nesprávně k dopravě odevzdala. Z posudku znalce inž. Václava T. vyplývá, že znalec má ovšem za velmi pravděpodobné, že látka odevzdaná žalovanou k přepravě byla roztokem gummy v těžkém benzínu, ale že

k otázce, byla-li to hořlavina ve smyslu přílohy A, odd. III, III a), odst. 2, železničního přepravního řádu, znalec s plnou určitostí přisvědčuje, což jediné padá na váhu. A že to skutečně hořlavina byla, prokazují též bezpečně nenapadená a odvolacím soudem převzatá zjištění prvního soudu, podle nichž byla tekutina na podlaze vagonu rozlita, a když železniční zaměstnanci vstoupili do vagonu s hořícími svítilnami, povstal výbuch, páry z rozlité tekutiny se vzňaly a vznikl požár. O povaze látky jako hořlaviny nemůže tedy býti žádných pochybností. Že žalovaná látku tu jako hořlavinu vůbec neoznačila, je nesporné, a zjištění prvního soudu, jež odvolací soud přejímá, že obal byl nedostatečný, takže látka ze sudu tekla, není ani bráno v odpor, čímž jest podle čl. 51 § 1, 2 a čl. 56 § 5 ž. př. ř. najisto postaveno, že žalovaná nejen odpovídá za způsobenou škodu, ale že je též povinna doplatiti přírážku 10 Kč za každý kilogram hrubé váhy. Nemá proto významu, uvádí-li se v odvolání, že na adresu, na kterou žalovaná zásilku odesílala, mělo býti podle expedičního lístku zasláno nehořlavé, t. řeč. gumové mléko a že se dosud v továrně žalované při výpravě zásilek záměna nestala. Také jest zcela vedlejší, jak se přihodilo, že byla k dopravě odevzdána hořlavina. I když to snad bylo zaviněno zaměstnanci žalované, není žalobce povinen dokazovati jejich nezdatnost. Železniční přepravní řád, o který žalující stát svůj výrok opírá, nic takového nenařizuje a žalobci přísluší provésti jen důkaz, že při odevzdání k dopravě nebylo šetřeno shora naznačených předpisů. Mimo to žalovaná tuto námitku v řízení před prvním soudem neuplatnila a nemůže to doháněti v řízení odvolacím (§ 482 c. ř. s.). Co se týká výše škody, žalovaná výtku přemrštěnosti žalobního nároku nijak blíže neodůvodnila, a první soud proto neměl důvodu, aby pochyboval o správnosti vyúčtování podaného orgány státní správy železniční, neboť nutno pokládati za to, že byla účtována jen škoda skutečně vzniklá. Konečně žalovaná poukazuje na předpis § 1323 obč. zák., podle něhož má poškozený především nárok jen na to, aby bylo vše uvedeno do předešlého stavu, a že jest oprávněn požadovati peněžitou náhradu toliko, když navrácení v předešlý stav není již možné. Tuto nemožnost prý žalobce vůbec netvrdil a jeho žaloba měla tedy býti odmítnuta. Proti tomu stačí uvést, že žalobce doložil, jakou náhradu musil dáti za zničené a poškozené zásilky, a že provedl-li sám opravu vozu, bylo to ve zřejmém zájmu žalované, která za celého sporu vážně neprojevila, že by byla dala vůz sama opravit. Ostatně plyne z povahy věci a vysvítá též z čl. 56 § 5 ž. př. ř., že je dráze ponecháno, pro jaký způsob odškodnění se rozhodne. Bezdůvodnému odvolání nemohlo tedy býti vyhověno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Dovolací soud neshledal zákonného důvodu, aby rozsudek odvolacího soudu byl změněn nebo zrušen (§ 510, odst. 3, c. ř. s. ve znění čl. I č. 3 zák. č. 251/1934 a čl. I zák. č. 314/1936 Sb. z. a n.). K vývodům dovolání se podotýká jen toto: Jde o uplatnění náhradního ná-

roku drahou proti odesilateli za škodu vzešlou dráze za přepravy zboží. V takovémto případě nelze užítí všeobecných ustanovení občanského zákoníka o náhradě škody, jak se žalovaná snaží dovoditi, nýbrž jest užítí zvláštních ustanovení železničního přepravního řádu. Ten však stanoví v čl. 49, 51, § 1 a čl. 56 § 5 odesílatelovu povinnost k náhradě škody, aniž činí rozdíl mezi zaviněním odesílatele a jeho zaměstnanců, a není proto oprávněna výtká s hlediska nesprávného právního posouzení, že se nižší soudy nezabývaly otázkou odpovědnosti žalované firmy podle § 1315 obč. zák. Také pro rozsah škody, kterou jest odesílatel povinen dráze nahraditi, platí jen ustanovení železničního přepravního řádu, nikoliv ustanovení občanského zákoníka.

Čís. 16163.

Žalobní žádost musí býti tak určitá, aby vyhovovala předpisu § 7 ex. ř. Nestačí, je-li s t r a n á m znám způsob, objem a čas dlužného plnění nebo opominutí.

Není určitou žalobní žádost, že žalovaný jest povinen provésti »odpojení od stávající elektrické sítě«.

(Rozh. ze dne 2. června 1937, Rv II 803/35.)

Žalující firma S-ské elektrárny, akciová společnost v P., se na žalovaném Z-ském družstvu pro vedení zužitkování elektrické síly, zapsaném společenstvu s ručením omezeným v M., domáhá mimo jiné toho, aby žalovanému družstvu bylo uloženo provésti do 24 hodin »odpojení od stávající sítě«. N i ž š í s o u d y zamítly žalobu, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Jde o to, zda jest žalobní žádost dostatečně určitá ve smyslu § 226 c. ř. s., a tu jest se především obíratí žalobní prosbou. Žalobní žádost ta zní: »straně žalovaná se ukládá«, to jest, že jest povinna, »aby do 24 hodin provedla odpojení od stávající sítě pod exekucí«. Není tu uvedeno, kde a co má býti odpojeno, od které sítě a jakým způsobem. Z rozsudku však musí býti jasně patrné, co, v jakém rozsahu a jakým způsobem má býti plněno, aby rozsudek mohl býti vykonatelný (§ 7 ex. ř.). Požadavkem určitosti žalobního žádání při žalobách o plnění sleduje zákon kromě účelu, aby soud mohl zkoumati svou příslušnost a nepřisoudil straně něco jiného nebo více (§ 405 c. ř. s.), ten hlavní účel, aby rozsudek mohl býti základem exekuce. Proto ustanovuje § 226 c. ř. s. v souvislosti s § 7, odst. 1, ex. ř., že obsah a rozsah žalobního žádání a tudíž i exekuční titul musí býti tak přesný, aby z něho bylo lze seznati mimo jiné i způsob a objem dlužného plnění, aby bylo podle přesného doslovu, od něhož se nesmí soud exekuci povolující uchýliti, možno exekuci povoliti a také vykonati (rozh. č. 12481, 10487 Sb. n. s.). To však v souzeném případě schází. Žalobce ani netvrdí, že by nebyl s to žalobní nárok specifikovati a blíže určití, a kdyby bylo ponecháno libovůli žalobcově, aby on sám určití způsob a místo, jest možné, že rozsudek by zaval podnět ke sporům dalším, jimiž by se